

Arrest

nr. 80 896 van 9 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 20 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 5 oktober 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 1 september 2011 (RvV 1 september 2011, nr. 66 043).

1.3. Verzoeker diende op 6 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 20 oktober 2011 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde F. M. (...)

geboren te (...)

van nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.10.2011(2)

Overwegende dat betrokkene op 05.10.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 09.05.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 06.09.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 06.10.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag gelogen zou hebben over zijn identiteit door toedoen van zijn smokkelaar. Overwegende dat betrokkene vorige keer een valse taskara zou hebben voorgelegd die hij gebruikt had om uit Afghanistan te geraken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij gelogen zou hebben over zijn opleiding, de aanval van de Taliban op straat, zijn problemen met zijn stiefvader en zijn oom, het gedwongen huwelijk met M. (...). Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij zijn echte taskara samen met zijn werkbadge zou hebben verloren in Afghanistan. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij zijn school heeft afgemaakt en legt zijn diploma van het middelbaar onderwijs voor met zijn echte naam. Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op zijn asielrelaas. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij als chauffeur voor VIP's van de VN (UNOPS) gewerkt zou hebben van 2004 tot 2009. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het echte probleem inhoudt dat de Talibs uit zijn dorp de betrokkene zouden hebben gevraagd om met hen samen te werken omdat hij door zijn beroep als chauffeur voor de VN de mogelijkheid zou hebben om bommen en zelfmoordenaars binnen te brengen in de gebieden en gebouwen van de VN. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij zou hebben geweigerd samen te werken met de Taliban. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de Taliban hem wou aanhouden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat toen de Taliban zijn auto wilde stoppen hij extra gas zou gegeven hebben, waarop de Taliban het vuur zou geopend hebben op de auto van de betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij de auto gestopt zou hebben en gevlucht zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn auto (met kogelvrije vest op de bestuurdersstoel) in beslag genomen zou zijn door de Taliban. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nadat hij een week in zijn kelder vertoefd zou hebben, naar Europa gevlucht zou zijn. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene dit reeds naar voor had kunnen brengen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de politie in zijn regio goede vrienden zouden zijn van de Taliban en dat men niets van hen gedaan zou krijgen als je problemen zou hebben met de Taliban. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene vier brieven van aanbeveling van de UNOPS voorlegt ondertekend door Adam Pollet (27.04.2006, Gary Helseth dd. 25.11.2006, Mark D. Oviatt dd. 01.05.2008 en Vincent Jannood dd. 01.04.2008. Overwegende dat betrokkene vier brieven van bedanking van de UNOPS voorlegt ondertekend door David Edward, Mario Pajarallaga, Peter Erben + Bismillah Bismil en Wayne C. Curry. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag had kunnen aanbrengen. Overwegende dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat betrokkene een attest van een cursus van de Olive Group dd. 08.06.2005 voorlegt. Overwegende dat betrokkene een attest van een cursus van de UNOPS dd. 04.09.2005 voorlegt. Overwegende dat betrokkene vier badges van UNOPS dd. 2005, 2007, 2008 en 2009 voorlegt. Overwegende dat betrokkene zijn chauffeursbadge van de UNOPS voorlegt. Overwegende dat betrokkene zijn UNOPS rijbewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene deze

documenten reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voor had kunnen brengen. Overwegende dat betrokkene zijn valse taskara voorlegt. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker per aangetekend schrijven van 8 maart 2012 een in het Frans opgestelde vraag richt aan de Raad om te worden uitgenodigd met het oog op het herbekijken van zijn dossier. Aangezien dergelijk verzoek noch in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wettelijke grondslag vindt, kan dit schrijven niet als een processtuk in aanmerking worden genomen en wordt het als zodanig uit de debatten geweerd (cf. RvS 24 oktober 2011, nr. 215 963). Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker hoe dan ook middels de beschikking van 8 maart 2012 werd uitgenodigd voor de terechtzitting van 29 maart 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 62, eerste lid van vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"(...)

Aangezien dat de bestreden beslissing ten onrechte verzoeker verwijt in het kader van deze tweede asielaanvraag verkeerde informatie te hebben gegeven over de feiten en zijn echte identiteit in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Dat verzoeker niet kan blijvend aangewreven worden op fouten die hij gemaakt heeft voorheen doch momenteel op een open en eerlijke manier de verschillende feiten uiteenzet in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

Dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag recht heeft op een nauwkeurige e zorgvuldige en eerlijk onderzoek van de feiten en gegevens uiteengezet.

Dat verzoeker immers bang was in het kader van de eerste asielprocedure zijn ware identiteit en feitelijke elementen weer te geven.

Dat de bestreden beslissing verder heeft geweigerd om een diepgaander onderzoek te voeren naar de verschillende stukken die werden bijgebracht door verzoeker.

Dat verzoeker vier brieven van aanbeveling van de UNOPS heeft voorgelegd die werden ondertekend door verschillende personen werkzaam bij UNOPS nl David Adward, Mario Pajarallaga, Peter Erben, Bismillah Bismil en Wayne C.Curry.

Dat de motivering van de bestreden beslissing deze stukken simpelweg afwijst omdat deze documenten reeds gedurende de eerste asielaanvraag hadden kunnen worden bijgebracht en deze documenten een "gesolliciteerd karakter" zouden hebben.

Dat deze documenten echter werden opgesteld lang voor verzoeker naar België kwam en de administratieve overheid in het kader van deze asielpprocedure niet de minste moeite heeft gedaan om zelf de functie van deze personen na te gaan via het internet.

Dat uit een simpele opzoeking op internet de desbetreffende functies in welke periode uitgeoefend door deze personen kunnen worden teruggevonden.

Dat de administratieve overheid zich in casu geen enkele moeite getroost om de verschillende feitelijke elementen hieromtrent aan de verklaringen van verzoeker te toetsen.

Dat de bestreden beslissing overigens niet eens de waarachtigheid van de badges van verzoeker waaruit ook zijn functie als bestuurder bij de UNOPS blijkt, betwist of in twijfel trekt.

Dat de motivering van deze beslissing dan ook werkelijk tekort schiet op dit punt nu geen degelijk onderzoek is gebeurd naar deze.

Dat de bestreden beslissing bovendien totaal verkeerdelijk stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor brengt hetgeen dus zoals hierboven beschreven totaal niet klopt.

Dat verder de bestreden beslissing ook op basis van de nieuwe elementen van het dossier geen enkel onderzoek instelt naar de voorwaarden van de subsidiaire bescherming waarover geen enkele uitspraak is gedaan.

Dat in het kader van de tweede asielaanvraag niet alleen de problematiek overeenkomstig de Conventie van Genève dient te worden onderzocht, maar tevens de voorwaarden van de subsidiaire bescherming overeenkomstig art 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing hier op geen enkele wijze op ingaat.

Dat artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden."

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingen zaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "*nieuwe gegevens*" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.5. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

3.6. Blijkens het administratief dossier legde verzoeker op 20 oktober 2011 in het kader van zijn tweede asielaanvraag volgende documenten voor:

- 4 aanbevelingsbrieven van UNOPS (27/04/2006; 25/11/2006; 01/04/2008; 01/05/2008)
- 4 bedankingsbrieven van UNOPS
- een attest van de cursus van de Olive group van 08/06/2005
- een attest van de cursus van UNOPS van 04/09/2005
- 4 UNOPS badges (2005, 2007, 2008, 2009)
- UNOPS chauffeursbadge
- UNOPS rijbewijs
- valse taskara
- diploma middelbaar onderwijs

Verzoeker verklaarde ter gelegenheid van zijn gehoor het volgende : "*Ik heb de eerste keer gelogen over mijn identiteit. Ik heb geluisterd naar de smokkelaar, maar nu ga ik de waarheid zeggen. Ik heb ook*

enkele documenten meegebracht. Mijn taskara die ik vorige keer voorlegde is vals. Die heb ik eigenlijk gebruikt om Afghanistan uit te geraken. Mijn echte taskara ben ik samen met een badge (die van UNOPS van 2006) in Afghanistan verloren.” Op de vraag of alles wat hij verteld heeft gelogen was, antwoordde verzoeker: “Neen, niet alles, maar wel stukjes. Ik heb vorige keer verteld dat ik 7 jaar naar school ging, maar feitelijk heb ik mijn school afgemaakt. Ik zou dan een diploma moeten kunnen voorleggen, maar daar staat natuurlijk mijn echte naam op. Ik heb mijn diploma van het middelbaar onderwijs bij. Ten tweede heb ik vorige keer gezegd dat de Taliban mij hadden aangehouden en geslagen op straat, maar dat was niet echt waar. Feitelijk werd ik aangehouden toen ik in de auto reed. De Taliban wilde mij doen stoppen, ik ging in 2^e versnelling rijden zodat ze dachten dat ik ging stoppen, maar ik gaf toch gas. Zij begonnen op mij te schieten. Ik reed heel onstabiel zodat ze zouden denken dat ik gewond was en zou sterven. Ik stopte de auto, ben uitgestapt en gevlucht. Ze hebben toen mijn auto in beslag genomen. Achteraan op mijn bestuurdersstoel hing ook een kogelvrij vest.” De dossierbehandelaar vroeg verzoeker vervolgens waarom hij gelogen had over deze details, waarop verzoeker het volgende zei: “Normaal gezien zou ik doorreizen naar Engeland. De smokkelaar zei dat ik hier in België eender wat moest komen vertellen om tijdelijk opvang te krijgen. Daarna zou hij me komen ophalen en zouden we doorreizen naar Engeland. Ik heb sindsdien niets meer vernomen van de smokkelaar. Ik heb vorige keer ook verteld dat ik problemen had met mijn stiefvader en mijn oom. Maar dat is niet waar. Ik heb enkel problemen met de Taliban. Eveneens het verhaal over het meisje Maryam waarmee ik moest trouwen is gelogen. Mijn echte probleem zit zo: Talibs uit het dorp hebben gevraagd aan mij om met hen samen te werken. Zij waren heel vriendelijk tegen me en deden heel normaal. Ongeveer 3 maanden voor mijn vertrek spraken ze me aan en zeiden dat ze op de hoogte waren van mijn beroep. Ik werkte als chauffeur voor VIP's van de VN (UNOPS) van 2004 tot 2009. Daarvan heb ik veel originele documenten meegebracht. De Taliban zei me dat ik mogelijkheden had om hen te helpen. Ik kan bommen vervoeren en binnenbrengen in gebieden/gebouwen van de VN. Ik zou eveneens personen die een zelfmoordaanslag wilden plegen, binnenbrengen in Kabul, omdat ik niet gecontroleerd werd aan de checkpoints. Op mijn badgen, rijbewijs en aanbevelingsbrieven kan u dat vaststellen. De Taliban heeft er ongeveer 3 maanden over gedaan om mij te overtuigen maar ik heb uiteindelijk gezegd dat ik het niet wilde doen. Toen (ca. 20 dagen voor mijn vertrek) werd ik onderweg aangehouden door de Taliban, zoals ik eerder al vermeld heb (zie hierboven). Ik ben via wijk Shakardara gevlucht naar Kabul waar mijn oom woont. Ik heb een week in zijn kelder vertoefd en daarna ben ik naar Europa gevlucht. Ik wil nog vermelden dat de politie in onze regio goede vriendjes zijn van de Taliban. Men krijgt niets van ze gedaan als je problemen hebt met de Taliban.”

3.7. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het neergelegde diploma gesteld dat dit document geen ander licht werpt op zijn asielaanvraag. Betreffende de overige neergelegde documenten wordt gesteld dat hij deze reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voor had kunnen brengen. Specifiek over de aanbevelings- en bedankingsbrieven wordt in de beslissing daarenboven aangegeven dat deze een gesolliciteerd karakter vertonen. Over zijn verklaringen wordt gesteld dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt en dat betrokkene dit reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voor had kunnen brengen. Ten slotte wordt gesteld dat de verklaring van verzoeker over de banden tussen de politie en de Taliban in zijn regio steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als een nieuw element kunnen worden beschouwd.

3.8. Waar verzoeker stelt dat hem in de bestreden beslissing verweten wordt verkeerde informatie te hebben gegeven bij zijn eerste asielaanvraag, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de beslissing wordt immers enkel met betrekking tot de huidige verklaringen van verzoeker, waarbij hij zelf aangeeft “(...) nu ga ik de waarheid zeggen”, gesteld dat hij deze (correcte) versie “(...) reeds naar voor had kunnen brengen tijdens zijn eerste asielaanvraag”. Verzoeker weerlegt deze pertinente vaststelling niet. Het feit dat verzoeker “bang was in het kader van de eerste asielprocedure” vormt geen afdoende uitleg om te verklaren waarom hij 2 jaar heeft gewacht alvorens de asielinstanties de ware toedracht mee te delen. De gemachtigde van de staatssecretaris kon in elk geval rechtsgeldig besluiten dat verzoeker geen “nieuwe gegevens” heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.9. De Raad stelt verder vast dat verzoeker op geen enkele wijze verantwoordt waarom de in het kader van de tweede asielaanvraag neergelegde stukken die, zoals verzoeker overigens zelf aangeeft, “werden opgesteld lang voor verzoeker naar België kwam” niet in het kader van zijn eerste asielaanvraag konden worden voorgelegd. De verklaringen van verzoeker en de neergelegde documenten maken bijgevolg geen “nieuwe gegevens” uit zoals bedoeld in artikel 51/8 van de

vreemdelingenwet waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris terecht besliste de asielaanvraag niet in overweging te nemen. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing in haar geheel te kunnen schragen.

3.10. In zoverre verzoeker stelt dat de aanbevelings- en bedankingsbrieven "*simpelweg*" werden afgewezen omwille van hun gesolliciteerd karakter, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn kritiek richt tegen een overtollig motief waarbij het eventueel gegrond bevinden ervan niet tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211 458).

3.11. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen degelijk onderzoek te hebben gevoerd omdat de functie van de vermelde personen op de brieven niet werd nagegaan en omdat er geen moeite werd gedaan om de feitelijke elementen aan de verklaringen van verzoeker te toetsen, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. De gemachtigde van de staatssecretaris zou bijgevolg zijn beperkte bevoegdheid te buiten gaan indien hij een "*diepgaander*" onderzoek zou voeren naar de functies van de ondertekenaars van de brieven of de "*waarachtigheid*" van de badges van verzoeker.

3.12. In de bestreden beslissing wordt geen standpunt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van verzoeker, maar wordt slechts vastgesteld dat hij bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich er dus niet over uit of een asielzoeker al dan niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker oppert dat de bestreden beslissing hier op geen enkele wijze op ingaat, gaat hij bijgevolg wederom voorbij aan de specifieke bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.13. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden bij het nemen van de beslissing. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN